Ticaniler, Demokratlar ve Bediüzzaman

Emirdağ'da ikamet etmekte olan Bediüzzaman Said Nursî, 20 Haziran 1951'de Başbakan Adnan Menderes'e hitaben bir mektup yazdı. Mektupta, bir sene evvel hürriyetine kavuşan Ezân-ı Muhammedî'nin yanı sıra, ayrıca "Ayasofya'nın vaziyet-i kudsiyesine çevirilmesi" ile "Risâle-i Nur'un resmen serbestî"ne dair hususlar hatırlatılıyor.

Mektubun "Haşiye"sinde ise, yeni zuhûr "Ticaniler meselesi"ndeki kumpasa önemle dikkat çekilerek, bu "tertip"ten doğacak günahın "Dindar Demokratlar"a yüklenilmemesi gerektiğini nazara veriyor.

Mâlum, ilk olarak 25 Şubat 1951'de Kırşehir'de heykel kırmakla ortaya çıkan Ticaniler, en son Ankara Ulus Meydanındaki "Atatürk Heykeli"ni balyozla kırarak şöhretlerini her tarafa duyurmaya muvaffak oldular.

"Demokratları ezmek için" Kemalistler tarafından kullanıldıkları hakikat nazarında kesinlik kazanan Ticanilerin bu menfi hareketi, sonunda 25 Temmuz 1951'de çıkarılan "Atatürk hakkında işlenen suçlar"a dair 5816 sayılı meşhûr "Koruma Kànunu" ile neticelenmiş oldu.

Bu kànun, 1951-60 arasında sadece"heykel kırma suçu"na karşı işletilirken, 60 Darbesinden sonra bambaşka bir vaziyete sokularak, iş M. Kemal hakkında ufacık bir eleştiride bulunan kimselerin canını yakmaya kadar tırmandırıldı. Evet, lastikli 5816 sayılı kanun maddesi, halen de affedilmez ceza kànunlarının başında geliyor.

Bu hatırlatmalardan sonra, şimde de Üstad Bediüzzaman'ın Menderes'e hitaben kaleme almış olduğu mektubun muhtevasına bakalım.

35 sene sonra 1-2 saat

Üstad Bediüzzaman'ın söz konusu 20 Haziran tarihli mektubu, talebelerinin şu takdim yazısıyla başlıyor: "Risâle-i Nur'un vatana, millete ve İslâmiyete büyük hizmetini kabul ve takdir eden Başvekil Adnan Menderes'e Üstadın yazdığı bir mektup."

"Bismihi Subhânehû" ile söze başlayan Bediüzzaman Hazretlerinin mektuba giriş cümleleri aynen şöyledir: "Ben çok hasta olduğum ve siyasetle alâkasız bulunduğum halde, Adnan Meneres gibi bir İslâm kahramanı ile bir sohbet etmek isterdim. Hâl ve vaziyetim görüşmeye müsaade etmediği için, o sûrî konuşmak yerine bu mektup benim bedelime konuşsun diye yazdım. Gayet kısa birkaç esâsı, İslâmiyetin bir kahramanı olan Adnan Menderes gibi dindarlara beyân ediyorum…"

***

Bu uzun ve “Hâşiye”li mektubun “esâslar” kısmını ana başlıklar halinde şu şekilde özetlemek mümkün:

1) İslâmiyetin kànun-u esâsîsinden olan “Velâtezîrû vizrâ uhrâ.../Birinin cinayetiyle başkaları, akrabâ ve dostları mes’ul olamaz...” (En’âm: 164) ayeti hatırlatılarak, muhalefet veya başka partiden olanlara “toptan cezalandırma” cihetine gidilmemeli; aksi halde, bunun zulüm olacağı beyan ediliyor.

2) İslâmiyetin ikinci bir kànun-u esâsîsi olara şu hadîs-i şerif hatırlatılıyor: Memuriyet bir hizmetkârlıktır; bir hâkimiyet ve benlik için tahakküm âleti değil. (Keşfü’l-Hafa,1: 462)

3) İslâmiyetin milliyet-i kudsiyesini bırakıp ırkçılık mânasındaki Türkçülüğe meyletmeyin, buna meydan vermeyin. Bir cümlede aynen şu mânayı görmekteyiz: “O zevkli (ırkî) kardeşliğin içinde, o zevkli fâideden bin defa daha ziyâde hakîki kardeşleri düşmanlığa çevirmek gibi acîb tehlikeyi, o (milliyetçilik) sarhoşluğu ile hissedemiyor.”

(NOT: Son dönemde habire milliyetçilikten dem vuran ve iktidarı Türkçülerle haşır-neşir vaziyette sürdüren siyasîleri hâlâ tanımayanların kulakları çınlasın. MLS)

4) İslâmiyetin hayat-ı içtimâiyeye dâir bir kanun-u esâsîsi dahi bu Hadîs-i Şerifin, hakîkatidir: Hariçteki düşmanların tecâvüzlerine karşı, dahildeki adâveti unutmak ve tam tesânüd etmektir. (Buhârî, Salat: 88)

***

Mektubun sonundaki bazı cümleler ile mektuba ilâve edilen “Haşiye” kısmını aynen iktibas ederek bitirelim. “Hem şimdi birisi, hem Ramazan-ı Şerife, hem şeâir-i Islâmiyeye, hem bu dindar millete büyük bir cinayeti yaptığı vakit, muhâlilerinin, onun o vaziyeti hoşlarına gittiği görüldü. Halbuki, küfre rızâ küfür olduğu gibi; dalâlete, fıska, zulme rızâ da fısktır, zulümdür, dalâlettir... İşte bu çeşit dehşetli haksızlıkların neticeleri pek tehlikeli olduğu gibi, içtimâî ahlâkı da zîr ü zeber edip, bu vatan ve millete ve hâkimiyet-i Islâmiyeye büyük bir sû-i kast hükmündedir.

HÂŞİYE: Eskilerin lüzûmsuz keyfî kânunları ve sû-i istimâlleri neticesinde, belki de tahrikleriyle zuhûr eden Ticânî meselesini dindar Demokratlara yüklememek ve âlem-i Islâmın nazarında Demokratları düşürmemenin çare-i yegânesi kendimce böyle düşünüyorum: Ezan-ı Muhammedînin (asm) neşriyle, Demokratlar on derece kuvvet bulduğu gibi; Ayasofya’yı beş yüz sene devam eden vaziyet-i kudsiyesine çevirmek; ve hâlen İslâmda çok hüsn-ü tesir yapan ve bu vatan ahalisine âlem-i İslâmın hüsn-ü teveccühünü kazandıran Risâle-i Nur’un resmen serbestîsini dindar Demokratlar îlân etmeli ve bu yaraya bir nevî merhem vurmalıdırlar. O vakit, âlem-i Islamın teveccühünü kazandıkları gibi, başkalarının zâlimâne kabahatleri onlara yüklenmez fikrindeyim. Dindar Demokratlar, husûsan Adnan Menderes gibi zâtların hatırları için, otuz beş seneden beri terk ettiğim siyasete bir-iki saat baktım ve bunu yazdım.”

Said Nursî